

Druga nagrada Natječaja *Mali Marulić*, 2014.

Lada Martinac Kralj

VUKOVČAR

Lutkarska igra u ble molu

Likovi:

TVRTKO, pastir i učenik (bori se s glasom r)

FRANKO, vuk koji nije pas

OVCE:

MILICA

ANICA

MARICA

LILICA, crna ovca

VUCI:

ROKO, Frankov vučji brat

VOĐA ČOPORA

VUČICA, Marijana

ČOPOR

Ostali: Zeko (bez teksta), šišmiš (bez teksta)

Glas Kristinke, pastirice

Napomena: Vukovčar je nova vrsta vukova izmišljena za potrebe ove igre; riječ se čita s kratkosilaznim na u.

0.

Iz noći pune mjesečine i tek jedne udaljene zvijezde,
iz noći u kojoj se čuju zrikavci i tamni huk sove,
iz noći kojom proleti jedan šišmiš,
nastaje polako, sasvim polako - zora.

Prizor 1.

Ružoprsta zora boji rumenilom nebo.

Začuje se jedno tiho: Blee.

Zatim drugo: Ble-ble.

Zatim treće: Bleblebleble.

I četvrto: Blu.

A onda se začuje zijevanje ljudsko.

(Tvrtko, pastir, prolazi s lijeve na desnu stranu, zijevajući i rastežući se. S desne strane na lijevu prolaze tri bijele ovčice koje smo već čuli. Bleje i zijevaju, istovremeno. Kad su već prešle, dolazi crna ovčica koja ne bleji, nego blUji. Ode za sestricama.)

TVRTKO: Vrijeme za do(r)učak. Ma(r)ice *(Ovčica se javi.)*... Anice... *(Ovčica odvraća.)* Milice... *(Ovčica se javi.)*... i ti Lilice *(“Blu” javi se posljednja, crna ovca.)*
- vi jedite t(r)avicu, a ja ću pasti - kobasicu!

(Vadi iz torbe kobasicu i komad kruha. Sjedne, jede. Počinje uvodni song! Pjeva ga Tvrtko, a ovčice ga prate kao pomoćni vokali.)

TVRTKO: Vitamini i minerali –
Skrili su se u travi,
Juhi i kobasi.
Njupaj ih il' pasi
Gutaj pa probavi.
Njuškom il'vilicom,

Rukom il' šapicom
U sebe unesi i
Samo rasti, rasti, rasti.

(Dobacuje ovčicama dok još glazba svira.)

TVRTKO: Jel tako, ovčice?

OVCE: Blee...

LILICA: Bluuu...

(Glazba se nastavlja, ali sada drugu strofu pjeva ženski glas. Tvrtko veselo poskoči. Gleda u daljinu.)

GLAS KRISTINKE (ponavlja song):

Vitamini, minerali.....

TVRTKO: Ej! K(r)istinka! Bog! *(Obraća se ovčama.)*

(Došla je Kristinka, sa svojim kravicama, Ankom i Blankom.)

...I samo rasti, rasti, rasti.

(Song završava u nadasve muzikalnom blejanju i mukanju.)

TVRTKO *(dovikuje se s Kristinkom, koju ne vidimo jer je na drugom brežuljku):* Ne mogu, K(r)istinka, doći na tvoje b(r)do. Ne mogu! Mo(r)am biti tu, sa svojim ovčama. Mama bi vikala na mene kad bi ih ostavio same... Ti ćeš učiti matematiku dok tvoje k(r)ave pasu? Pa dobro. Ja ću učiti p(r)irodu... Jesam, donio sam. *(Vadi iz pastirske torbe knjigu. Maše knjigom.)* Vidiš... Već ideš učiti? ... Pa, dobro, i ja ću. Tamo, pod stablo. *(Sad već za sebe, tugaljivo.)* Tamo mi je lijepo za d(r)ijemanje. Hoću (r)eći spavanje. Hoću (r)eći učenje.

(Odlazi s knjigom, pognute glave.)

MARICA: Blee... Cure, Tvrtko je otišao drijemati, hoću reći spavati, hoću reći ble učiti.

ANICA: Brzo. Idemo po ble znate što...

MILICA i LILICA: Znamo, znamo ble što.

(Brzo odu i još brže se vraćaju. Posjedaju jedna do druge sa svojim - pletivima. Ovčice pletu.)

MARICA: *Ble* - jedan pravo...

ANICA: *Ble* - dva krivo...

MILICA: *Ble* - opet pravo -

LILICA: Pa *blu* tri naopako!

(Dolazi vuk Franko, nosi cvijeće u gubici. Gleda koncentrirano u travu. Ovce ga ne vide jer su zanesene pletenjem i razgovorom.)

MILICA: Kakav bi bio naš *ble* život bez *ble* pletenja?

LILICA: *Ble* dosadan.

ANICA: Malo pasi, malo žvači, malo *bleji*.

MARICA: Ovako bavimo se *ble* modom...

MILICA: *Ble* kreacijama od *ble* vune

FRANKO (*u prvom planu, spusti biljke na tlo*): Tratinčice, jaglaci, visibabe... Kako danas čudno mirišu. (*Miriše cvijeće.*) Mirišu na... kobasice.

LILICA: Je li vi, cure, osjećate *ble* u zraku neki miris koji nije *bleee*?

(Ovce mirišu...)

FRANKO (*sam sa sobom, njuškajući po travi, nalazi kobasicu*): Vidi, nova vrsta livadnog cvijeta. Kobasica!

(Ovce ugledaju Franka. Ostavljaju pletivo, zbiju se u gomilicu. Približe mu se u grupi, oprezno.)

FRANKO (*za sebe*): Bih li ja smio pojesti ovu kobasu? Bih ili ne bih?

MARICA: Tko je to *ble*?

LILICA: Slič... Slič... *Bluuu*... Nisam sigurna, ali slič na...

FRANKO (*za sebe*): Čija bi mogla biti? Ali opet, livada je livada, nije tanjur. Ne uzimam nikome iz tanjura.

ANICA: Na koga slič, *blejni* više!

LILICA: Oni nisu bili takve boje, tako sivi, i nisu razgovarali sa sobom, i nisu brali cvijeće.

MARICA: Tko nije bio siv, tko nije brao cvijeće i tko nije razgovarao sam sa sobom? Lilice?

LILICA: Vukovi, čopor vukova!

(Ovce se tiho, uznemireno uzbleje, popnu se na papke, te se u grupici pomaknu na drugu stranu. Lilica za njima.)

LILICA: *Bluuu...* Jednom kad sam bila mala, jako mala, na jednoj livadi, blejala sam s mamom kad su došli - oni... Cijeli čopor, s bijelim brr... Zubima, velikim očnjacima, spuštenim repovima, režali su, dahtali su, kezili se... *Bluuubr...*

OVCE: *Bleeebrr...*

(Ovčice pogledaju sve u Franka, koji je još u dilemi.)

FRANKO (*čupka latice tratinčice*): Pojest ću, neću pojesti, pojest ću, neću pojesti.

MILICA: Meni ovo ne slični na to o čemu ti blejiš, Lilice.

LILICA: Ne znam, samo znam da te od vukova može spasiti samo čovjek.

FRANKO (*za sebe*): Kad bih nekoga mogao pitati čija je ovo kobasica.

LILICA: Samo čovjek i to ako stigne na vrijeme.

OVCE (*preplašeno*): *Bleee!!!*

FRANKO (*napokon začuje ovce, veselo potrči*): Ovčice!

(Ovce se u panici odmaknu. Franko se ukopa na mjestu.)

FRANKO: Ne bojte se. Nije onako kako vam se čini.

OVCE: Kako to *ble* misliš?

FRANKO: Pa ja... (*Priđe dva koraka.*) Ja sam Franko.

OVCE (*odmaknu se dva koraka*): *Bleee?*

LILICA (*hrabro istupi jedan korak*): Franko? Jesi li siguran? *Bleee?*

FRANKO: Pa, mama mi je tako rekla.

OVCE: *Bleee...* ima mamu?

FRANKO: Zar vi, ovčice, nemate mamu?

(Tužno blejanje svih ovčica.)

FRANKO: Dobro, dobro, ne blejite tako tužno. Shvatio sam. Mama vam je postala dio hranidbenog lanca.

OVCE (*užasnute*): *Blee.*

FRANKO: Dobro, dobro, vi nećete postati dio hranidbenog lanca.

(Ovce mu pokazuju svoja pletiva.)

FRANKO: Razumijem - vi ste dio modnog lanca.

(Ovce zableje zadovoljno.)

TVRTKO *(dolazeći, trljajući oči, zijevajući):* Što ste se toliko uzblejale? Vidi, pas. Otkud ti? Kako si zgodan. Dođi. Dođi, pesonjo!

OVCE *(z gledaju se ne razumijevajući):* Blee... Blee...

TVRTKO: Dođi, dođi, daj...

(Franko oprezno do Tvrtka. Ovce se boje, skrivaju papcima oči.)

TVRTKO: Izgledaš kao nekakav sivi njemački ovča(r) Za(r) si pobjegao? Ili si zalutao? Kako to da nemaš og(r)licu? Ili te možda netko doveo iz g(r)ada i ostavio na selu? Da, to vlasnici kućnih ljubimaca često (r)ade.

(Franko otrči do kobasice, gleda u kobasicu, gleda u Tvrtka.)

TVRTKO: Htio bi pojesti kobasicu? Pojedi. Ja nisam gladan.

(Franko jede kobasicu.)

TVRTKO *(ovcima koje su se ukipile):* Što blejite ko' telad u šarena v(r)ata?

(Ovce i dalje stoje. Franko vidi da ovce stoje i odluči – zalajati. Pa potrčati. Ovce se u strahu povuku.)

TVRTKO: Ej! Poslušale su te.

(Franko mu se sasvim približi, pa ga pastir pomiluje po glavi.)

TVRTKO: Bravo, Pametni. Hoćeš li ti meni pomagati. A? Hoćeš?

(Franko maše repom.)

TVRTKO: Ti bi Tv(r)tku pomagao oko ovaca, Tv(r)tko bi te h(r)anio, ovce bi te slušale. *(Franko legne pokraj Tvrtka, Tvrtko lamentira...)*

Bilo bi nam k'o u (r)aju. Tv(r)tko bi se mogao ići ig(r)ati s K(r)istinkom i njezinim b(r)acom na d(r)ugi b(r)ežuljak. Ovdje znaš nema baš mnogo djece. Na svakom b(r)ežuljku jedno ili dva djeteta. A moja je baka imala osme(r)o b(r)aće i sesta(r)a, zamisli. Osme(r)o. To ti je ovoliko. *(Pokazuje prstima.)*

Sad moram ovce zatvo(r)iti u staju i poći. Idem kući, pa u školu. Ne da mi se, ali što ćeš. Takav je dječji život. Pun b(r)iga i glagola – mo(r)ati. Mo(r)aš Tv(r)tko ovo, mo(r)aš Tvrtko ono. *(Odlazeći.)* Da...i još pun glasa R .

Ako sut(r)a budeš tu, naučit ću te kako se čuvaju ovce. Pa, pa, Pametni!

(Tvrtko odlazi, ovčice za njim. Franko maše repom.)

FRANKO (*sam*): Pas? Njemački ovčar? Čuvati ovce? A što bih rekao mami? A što braći? Takav je moj vučji život. Pun pitanja zbog kojih ne mogu ni lijevo ni desno.

(Franko legne. Promjena svjetla.)

Prizor 2.

(Opet jutro. Franko ide gore-dolje. Pogledava lijevo-desno. Zvižduk.)

FRANKO: Evo ih!

(Otrči. Čuje se blejanje. Blejanje je sve bliže. Tvrtko i Franko se vraćaju.)

TVRTKO: Pametni, imam nešto za tebe. Malo paštete i kruha. Na, jedi. E... e... ne sve, treba nešto i meni ostati.

(Pojavljuju se ovčice u drugom planu. Nepovjerljive, drže se jedna druge.)

TVRTKO: Jesi li pojeo? Bravo. Počinje škola. Lekcija prva. Kad zazviždim jedanput, odvedi ovce desno, to je tamo.

(Tvrtko zazviždi. Franko potrči prema ovcima, a one brzo odmagle desno. Franko se vrati Tvrtku.)

TVRTKO: Za nagradu još malo paštete... Tako. Sad pazi. Zviznut ću dvaput. Odvedi ih na onu stranu, to je lijevo.

(Zvizne dva puta. Franko otrči. Za trenutak vraćaju se ovce blejeći. On ih „gura“ na drugu stranu. Vрати se Franku.)

TVRTKO: Za(r) si ti to već radio? Već si čuvao ovce? Ne (r)azumijem. I pseća pamet ima svoje g(r)anice. Na primje(r) moja Lajka, ona ti je mješanka, našao sam je pokraj puta, odbačenu, još dok je bila ovalika, e, njezine granice su ti... jedi, spavaj i na auto laj. Što sam se ja tu s tobom zap(r)ičao? Kao da me razumiješ? Ajde, dovedi ih sad nat(r)ag, tu.

(Franko otrči.)

TVRTKO (*češka se po glavi*): Možda je pobjegao nekome pasti(r)u. Taj će ga sigu(r) no t(r)ažiti i zato ga ne smijem voditi kući. Mogli bi reći da sam ga namje(r)no zad(r)žao... Eno, K(r)istinke! Ej! (*Maše.*) Hoću... doći ću na ig(r)u!

(*Ovčice se vraćaju s Frankom.*)

TVRTKO: Bravo, Pametni.

(*Češka ga iza ušiju. Ovčice ih gledaju.*)

TVRTKO: Papajte travicu - ajde, mljac, mljac, mljac.

(*Ovčice ne slušaju. Franko im se približi i zareži – ovčice istog trenutka počnu pasti travu. Tvrtko se nasmije.*)

TVRTKO: Dođi. P(r)oglasit ću te svečano svojim pomoćnikom.

(*Franko sjedne na stražnje noge, Tvrtko stoji pred njim. Imenuje ga kao kakvog viteza dodirujući mu „ramena“.*)

TVRTKO: Imenujem te pomoćnikom pasti(r)a Tv(r)tka, po pašteti i kobasicama, živio! Amen!

A sad me slušaj, čuvaj ih dob(r)o. Ja se idem malo poigrati. S p(r)ijateljima na drugom brdu. Ovčice, slušajte ga dok se ne v(r)atim! (*Otrči.*)

Prizor 3.

(*Ovčice i Franko.*)

FRANKO: Tako. Vi sad pasite, a ja ću proučavati bilje na vašoj livadi.

(*Franko njuška po livadi, ovčice se oprezno šuljaju da bi bile iza njega.*)

Kad se on okrene, one spuste glavice u travu kao da pasu.

Kad je otišao malo dalje...)

MARICA: Onda? Je li *ble* ili nije *ble*? Pas ili vuk?

ANICA: Lilice, samo si ti vidjela brr-ble vukove.

MILICA: Ali Tvrtko je rekao da je to pas, *ble*.

LILICA: Ne znam, ne znam. *Blu*.

MILICA: Tvrtko ne može pogriješiti. On je čovjek.

MARICA: On je dijete.

ANICA: *Blee*, sjećate se kad je za osu rekao da je pčela?

MARICA: A kad je za komarca rekao da je muha? A za smreku da je jela?

MILICA: Istina... *bleee!*

LILICA: Znam!!!

OVCE: *Ble* - vuk ili pas?

LILICA: TO ne znam. Ali znam kako ću doznati. Uhodit ću ga, *ble*, prislušivati, *ble*, promatrati, *ble*. Dajte pet!

(Ovčice daju jedna drugoj pet.)

FRANKO: Čega se to igrate?

(Prestrašeno blejanje.)

FRANKO: Opet me se bojite. Nije onako kako vam se čini. *(Uzdahne, umorno)*
Ajde, pasite, da se pastir ne ljuti.

MILICA: Nismo *bleee* gladne.

(Počinje song.)

FRANKO: Trava je sočna
Jutrom kad je rosa.
Jede se suha il' svježā,
Bez soli i papra,
K'o vitaminski dodatak.

OVCE: Ble, travice naša!

(Franko: Hajde, pasite. Ovce: Nismo gladne.)

FRANKO: Sa suncem se zeleni,
Pod snijegom bijeli.
Noću je mračna,
Kad prži sunce
Manje slasna.

OVCE: Ble, travice naša.

(Franko: Hajde pasite. Ovce: Nismo gladne.)

FRANKO: I grad i selo je želi
k'o ležaj meki,
il' da u njoj traže sreću
s četiri lista djetelinu.
Pa joj frizuru kose i maze,
šišaju i paze.

OVCE: Ble, travice naša.

(Ovce napokon počnu pasti. Franko je zadovoljan što ih je nagovorio da jedu. Mijenja se svjetlo, sumrak. Franko tjera ovce. Odlaze blejeći.)

Prizor 4.

(Na nebo i pašnjake useljava se noć. Mladi Mjesec i pokoja udaljena zvijezda.)

FRANKO *(sam, pjesnički raspoložen):* Mirisi, mladi Mjesec, treperave zvijezde. Što je ljepše?!

(Kroz crni mrak na papcima stražnjih nožica šulja se crna ovca, pa je gotovo i ne vidimo. Franko se okrene, Lilica se ukoči.)

FRANKO: Priroda je pravo čudo, i divota, nekad vesela, nekad nježna, a nekad misteriozna.

(Franko se opet okrene jer je Lilica došla vrlo blizu. No kako se stopi s mrakom, on je ne vidi.)

FRANKO: Zato sad moram, moram zavijati... Au! Au! Au!

(Lilicu ovo vučje zavijanje isprepada i ona pobjegne.)

FRANKO: Moram još malo: Au!

ROKO *(pridruži mu se za oktavu dublje):* Au!

(Ponove još jedanput, dva vučja brata skupa! Lilica opet proviri. Gleda ih.)

FRANKO: Brate!

ROKO: Brate! Franko!

FRANKO: Roko!

(Zaplešu pozdravni ples tako što se zavrte u krug i dohvate repovima.)

ROKO: Znao sam da ću te naći. Grr. I znao sam da si smislio nešto pametno. Grr. Gdje su? Tamo, grr? (*Krene desno.*)

FRANKO: Tko? (*Gura ga natrag.*)

ROKO: Ovčice, brate. Stvarno si pametan. Dobro mama kaže.

FRANKO: Kako je mama?

ROKO: Mama? Mama se jako brine. Nema te danima.

FRANKO: Rekao sam da me neće biti neko vrijeme...

ROKO: Ali nisi rekao zašto. Vuku je mjesto u čoporu. Grr.

FRANKO: Volim ja čopor, ali znaš... Onaj moj herbarij...

ROKO: Ono gdje slažeš trave? Trava je - fuj, grr. A ja sam mislio da je neka vučica u pitanju, znaš ono, guci-buci.

FRANKO: Nije, nije.

ROKO: Nije vučica, nego ovčica. Koliko ih je. Više od jedne, a?

FRANKO: Ne znam baš...

ROKO: Više od tri? Pa to je pravo stado. Znači ipak stada nisu izumrla u ovim našim brdima. Čopor će biti sretan. I čopor će biti ponosan na tebe.

FRANKO: Što ćeš im reći?

ROKO: Da si se maskirao u psa da bi se približio ovčicama. Osjećam: ovčji miris je u zraku. Kako samo mirišu, kako samo nanaju, ovčji naši anđelčići... Kad ćemo ih napasti? Dan, noć, sumrak, zora? Što si isplanirao? Tata kaže da je noć pravo vrijeme, grr.

FRANKO: Roko, čuj: Pozdravi čopor i reci...

ROKO: Kad? Kad napadamo?

FRANKO: Pa... u zoru.

ROKO: U zoru, da, je napad, grr. Mljac.

(*Roko otrči.*)

FRANKO: Roko! Čekaj! (*Sam...*) Što sad da radim?

Prizor 5.

(U staji. U mraku.)

LILICA: Kažem vam - samo vukovi tako tule, tako zlokobno, tako „Au!“ A onda je došao još jedan. I on nije mirisao cvijeće i razgovarao sam sa sobom. I bio je one boje kakve su inače vukovi.

ANICA: Ali što mi tu možemo, *blee*, mi smo samo ovce.

MARICA: Prave ovce, *blee*.

LILICA: Ako ste *bluuu* ovce, ne morate biti ovce na ražnju.

MILICA: *Bleee*. Ne plaši nas.

FRANKO (*zamijete ga tek kad im se javi*): Dobra večer.

OVCE (*skupe se u gomilu, prestrašeno*): *Blee*.

FRANKO: Nisam vas htio prestrašiti. Čuo sam da *blejite*, pa sam...

LILICA: *Blu*, pa si nas došao pojesti, je li!

FRANKO: Nisam ja takav, a ne, nisam ja takav vuk.

(Stanka.)

MARICA: “Nisi takav vuk”?!

LILICA: Znači, nekakav vuk ipak jesi.

FRANKO: Nemojte se bojati. Jesam. Vuk sam. Što mogu. Mladi vuk.

(Blejanje panično, tanko, puno straha.)

FRANKO: Ne, ne *blejite* tako tugaljivo. Srce mi se para.

(Stanka. Franko šetka nervozno. Sjetio se.)

FRANKO: Aha! Ej, ovčice, došao sam vas pitati jeste li ikad pasle noćnu travu?

OVCE: *Ble???*

FRANKO: A plavu travu?

(Počinje song.)

FRANKO: Znam mjesto gdje je noću trava plava,
znam mjesto gdje noću nema mraka,
gdje svi žive u miru,
bez hranidbenog lanca.

OVCE: Zar postoji mjesto takvo?

FRANKO: Hoćete li da vas odvedem tamo?

OVCE: Ble, ne postoji mjesto takvo...

FRANKO: Znam mjesto gdje živi povjerenje,
mjesto gdje caruje uvjerenje
vuk ovci da je brat
gdje je strah nepoznat.

OVCE: Zar postoji mjesto takvo?

FRANKO: Hoćete li da vas odvedem tamo?

(Song, glazbu, sve prekida Lilica povikom.)

LILICA: Ne! NEMA PLAVE TRAVE! To ne postoji.

(Svi stanu.)

LILICA: Bluuu, nema ovčjeg života bez straha. Strah je taj koji nas čuva od ovakvih
kao što je on. Od vukova!

(Stanka. Ovce okrenu glavu od Lilice i sad gledaju Franka.)

FRANKO: Ovčice, u zoru će doći moj čopor.

(Stanka.)

FRANKO: Razumijete? Doći će ČOPOR VUKOVA.

(Potpuna panika među ovcima! Blejanje, movana...)

FRANKO: Smirite se, smirite, molim vas. Nemamo vremena za paniku.

(I dalje panika.)

FRANKO: Želim vas odvesti odavde na jedno mjesto, u špilju za koju oni ne znaju.
Tamo ćete biti sigurne.

(Ovce malo mirnije, ali i dalje bleje nervozno, uznemireno.)

FRANKO: Dosta, rekao sam! Gr i av!

(Ovce se smire.)

LILICA: *Blu...* A zašto ti nisi s njima, sa svojim čoporom? Mi smo stado, vi ste čopor. Nitko nije sam.

FRANKO: Sa mnom je drukčije. Ja sam drukčiji. Uvijek je tako bilo. Ja se jedini u čoporu ne zovem Roko. Ja jedini imam plave oči. Ja jedini berem cvijeće. Ali sad nisam važan ja, nego vi. Ovčice... Zora će brzo svanuti. Nemamo vremena. Moramo doći do špilje u koju ću vas sakriti. Čopor ne zna za nju.

(Ovce stoje.)

FRANKO: Idemo.

(Ovce stoje.)

FRANKO: Ako bude potrebno, potjerat ću vas tamo silom. Gr i av!

(Ovce se pokreću, ali od straha ne znaju što će.)

MILICA: Ja, *blee*, idem s njim... s psećim vukom.

FRANKO: Ti, Anice?

ANICA: *Blee* – ne znam. Marice?

MARICA: Zakuni se, vučji stvore!

FRANKO: Dajem vam svoju vučju riječ da vas želim spasiti.

LILICA: Vuk ćud mijenja, ali dlaku nikada. Ne. Vuk dlaku mijenja, ćud nikada,

ANICA: Što ti je *bleee* to?

LILICA: Ne znam. Tako ljudi kažu.

MARICA: Idemo s njim. On je jedan, a čopor je prepun vukova.

LILICA: *Bluuu* – a što ako nas odvede njima ravno pod očajake?

FRANKO: Da sam to htio, ostavio bih otvorena vrata ove staje i gotovo. Zašto bih vas usred noći nekamo vodio?

(Ovce bleje potvrdno.)

LILICA: Ne treba vjerovati onima koji su drukčiji od svojega stada. Mislim, čopora. Ili krda. Ili grupe.... *Bluu*.

MILICA: Ali, Lili, *blee*... Pogledaj sebe.

(Svi gledaju u crnu ovcu. Ona se sramežljivo pokriva.)

FRANKO: Ovčice, ako budemo dulje čekali, nikoga neću moći spasiti.

(Stanka. Ovce se gledaju.)

FRANKO: Tko hoće baviti se i dalje *ble* modom, neka krene za mnom.

(Franko krene. Ovce još malo stoje, a onda jedna za drugom krenu za njim, sve, osim Lilice. A onda i ona.)

Prizor 6.

(Zora. Stiže vučji čopor. Roko dotrči do vukova.)

ROKO: Nema nikoga.

VOĐA ČOPORA: Jesi li siguran?

ROKO: Nijedne jedine ovce.

VOĐA ČOPORA: Prevario nas je.

ROKO: Ne razumijem zašto. Sve je odlično smislio. Stado nam je na zub doveo.

VOĐA ČOPORA: I odveo. *(Obrća se čoporu.)* Braćo...

(Vođa drži govor, vuci stanu pred njega, vođa ima jednog vuka koji mu šapće.)

VOĐA ČOPORA: ... Tko nije u čoporu, taj je izvan čopora.

(Vukovi zavijaju.)

VOĐA ČOPORA: Braćo – tko nema očnjake, taj... za njega je trava.

(Vukovi se smiju.)

VOĐA ČOPORA: Braćo – bolje jesti, nego biti gladan.

(Vukovi počnu zavijati.)

VOĐA ČOPORA: Braćo, vuk je - životinja...

(Vukovi tule. Vođa počinje njušiti zrak. Ostali vukovi ga oponašaju.)

VOĐA ČOPORA: Braćo - čovjek. Čovjek nam se približava. Braćo – bježmo!

(Potpuno rasulo čopora, vukovi se sudaraju, napokon pobjegnu...)

Prizor 7.

(Špilja. Ovce se tresu od straha. Izvana pucnji, vika lovaca, ljudi. Dolazi Franko.)

FRANKO: Vani je - hajka. Na čopor.

LILICA: Na tvoj čopor.

FRANKO: Da, na moj čopor. Vas sam mogao spasiti od vučjeg čopora, ali čopor ne mogu od pušaka ljudi.

(Franko uznemiren. Ovčice u gomili, tresu se.)

FRANKO *(kad je donio odluku):* Ovčice, budite tu, ne izlazite, ne blejite, ne dišite, samo čekajte. Doći ću po vas da vas odvedem kući.

LILICA: A sad ideš spašavati vukove?

FRANKO: Idem.

(Otrči.)

MARICA: Blee da mu vjerujemo?

LILICA: Ne znam *bluuu*.

ANICA: Blee... Tu je mrkli mrak...

MILICA: Jel vas strah?

(Preleti šišmiš s jedne na drugu stranu.)

OVCE: Blee.

MARICA: Što je to?

LILICA: Šišmiš. Špilja mu je stan.

MILICA: Znate što?

OVCE: Blee.... Reci nam.

MILICA: Neka se svatko sjeti nečeg veselog, lijepog, radosnog... Tako će nam biti lakše, blee.

(Tišina, ovce misle.)

MARICA: Žuto sunce!

LILICA: Modro nebo!

MILICA: Velika livada!

ANICA: Rosna trava! A mi je bleeee.... Nismo htjele jest.

(Ovce plačno bleje.)

MILICA: Ne, ne smijemo tužno blejati. Moramo se nadati da će sve biti dobro i da ćemo se vratiti na livadu, u staju, kod našega Tvrтка i blejati veselo i.... i....

(Tišina. A onda se negdje odozgo pojavi zraka. Bijela zraka postupno se boji plavom bojom.)

Ovce „bleje“ u zraku ne ispuštajući glas, a onda zableje veselo.

Plava zraka boji cijelu špilju PLAVETNILOM. Jedna od ovaca gleda po tlu.)

MARICA: Ble, gledajte, gledajte...

ANICA: ...Plava trava...

MILICA: ... I ovdje... I ovdje...

LILICA: Plava trava postoji? Bluuu. Plava je. Vidite. Bluu.

(U ehu song o plavoj travi. Ovce bleje.)

(Plava boja polako nestaje.)

MARICA: Cure, jeste li ponijele igle?

(Sve ovce pokažu pletaće igle.)

MARICA: Mislim da bismo morale isplesti jedan šal.

ANICA: Šal? Meni nije hladno.

MILICA: Marica, misli da ispletemo šal za nekog drugog.

LILICA: Za Franka.

OVCE: Za Franka.

(Ovce počnu pletiti i tiho blejati.)

Prizor 8.

(Vuk Roko leži u grmlju, ozlijeđen je, liže ranu.)

ROKO (*sam*): Grr... Boli, grrr... Boli. Liži, Roko ranu, liži. (*Čuje šuškanje.*) Ko je? Stani, stani kad ti kažem. Očnjake sam naoštrio. Ako priđeš bliže, baš si nadrapao. Ja sam Crni Roko. Grr...

(Pojaví se zečíc. Gleda ga.)

ROKO: Zeko, danas je tvoj sretan dan. Zečetina mi nije na jelovniku. Bježi. (*Zečíc odmagli. Roko vikne za njim.*) I nemoj reći nikome da te je Crni Roko pustio iz svojih pandža. Grr. Uf... Boli. Liži, Roko, liži.

FRANKO: Je li te ranila puška?

ROKO: Franko? Što si nam to učinio?

FRANKO: Donijet ću ti travu koja može zaliječiti ranu.

ROKO: Neću ništa od tebe, ništa! Jesi li čuo? Izdao si svoj čopor! Ti nisi vuk, ti si...

FRANKO: Donijet ću ti lijek.

ROKO: ... Tko zna što si ti. Vuk nisi.

FRANKO: Nisam. Ja sam vukovčar. (*Ode.*)

ROKO: Što je to? To ne postoji.

FRANKO (*nije tu, dobacuje iz obližnjeg grmlja*): Postoji. Evo... Našao sam travu, ovdje je ima...

ROKO: Vukovčar? To si sad izmislio.

FRANKO (*dolazeći*): To sam shvatio noćas. Kad sam spašavao ovce. A vama nisam htio nauditi, ali nisam niti mogao gledati kako...

ROKO: Vukovi vole ovčetinu. Ovčja krv nam je u krvi. Tako su nas odgajali. Tome su nas učili. Ti nisi vuk, Franko, ti si običan pas.

FRANKO: Vukovčar, kažem ti.

ROKO: Više nisi dio čopora.

FRANKO: Znam. Ova trava će ti pomoći.

ROKO: Grr... Više nisi moj brat. Svi će te se odreći.

FRANKO: Znam.

ROKO: Mama će te se sramiti.

FRANKO: Neće. Ona zna da sam ja drukčiji.

ROKO: Sramit će te se.

FRANKO: Zašto mi nije dala ime Roko kao svima vama, nego Franko? A?

(Čuje se žamor, opasna dovikivanja!)

FRANKO: Odvući ću ih na drugu stranu. Čuvaj se. Brate.

(Roko okrene glavu. Franko otrči.)

ROKO (sam): Hvala na travi.

Prizor 9.

(Pastir gleda po livadi, traži tragove.)

TVRTKO: Da su mi vuci pojeli ovce, ovdje bi bilo sve puno k(r)vi... Ali k(r)vi nema, ali ni ovaca. A ni Pametnog... Hm. T(r)java je izgažena... Netko ih je uk(r)ao? Ali onda bi bilo provaljeno u staju...

(Začuje se blejanje. Tvrtko prepoznaje blejanje svake ovce posebno.)

TVRTKO: Ble? Marica? Bleble? Anica? Bleblebleble Milica? Blu? Lilica? One su!

(Gleda u smjeru odakle dolazi blejanje.)

TVRTKO: Moje stado. Jes!!!

(Stižu ovčice blejeći. Tvrtko ih miluje. Pametni stoji sa strane. Tvrtko ga pogleda.)

TVRTKO: Bježi! Pametni, bježi! Ne smiješ biti ovdje. Tata je rekao da ti možda nisi pas, nego vuk, mladi vuk. Bježi! Hvala na pomoći, ali nestani.

(Ovce bleje.)

TVRTKO: Plašiš ih, vidiš. Iš! Bacit ću... Knjigu na tebe. Iz p(r)i(r)ode. I matematike.

(Franko pokunjeno odlazi. Ovce tužno bleje.)

TVRTKO: Što je? Zašto blejite? Žao vam ga je? I meni. Ali tata je rekao... I što ako nije pas, nego vuk?

Prizor 10.

(Mjesec na noćnom nebu. Franko sjedi na stražnjim nogama. Gleda u mjesec. Zavija.)

Dolazi vučica. Sjedne pokraj njega. Zavijaju, vučji. Duet.)

FRANKO: Tko si ti?

VUČICA: Marijana, vučica.

FRANKO: Ja sam Franko.

VUČICA: Znam tko si ti. O tebi se priča preko sedam brda, preko sedam potoka i u sedam šuma.

FRANKO: Jesi li sigurna? O meni?

VUČICA: Aha. O vuku koji je bio pametniji od čopora.

FRANKO: I kojeg je čopor odbacio. I kojeg su ljudi potjerali.

VUČICA: Ali zato ti možeš stvoriti svoj čopor.

FRANKO: Svoj čopor? Ne razumijem.

(Vučica ga dohvati repom. Repovi se dignu u zrak i prepletu.)

FRANKO: Nikad nisam razmišljao o svojem čoporu.

VUČICA: A sada?

FRANKO: Voliš li travu?

VUČICA: Misliš – plavu ili zelenu?

FRANKO: Plava trava, zar to postoji?

(Smiju se...)

FRANKO: Ti si drukčija od drugih.

VUČICA: Pazi tko mi to kaže.

VUČICA: Hoćemo li opet zavijati na mjesec?

FRANKO: Hoćemo. To mi je najmilije.

VUČICA: I meni.

(Song za vučji par.)

Nikad ne reci:
tko nije s nama
taj je protiv nas!
Mjesta za svakog ima,
neka bude razlika.

Ti si ti,
ja plus ja nije dva -
račun kompliciran?
Ma, ne – nije
Neka bude razlika.

Zavijaju.

KRAJ